

Ομιλία της Έφης Αχτσιόγλου, βουλευτή Δυτικού Τομέα Αθηνών του ΣΥΡΙΖΑ - Προοδευτική Συμμαχία και υποψήφιας προέδρου του κόμματος, στο Διαρκές Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ-Π.Σ. Συντρόφισσες και Σύντροφοι,

Ετοιμάζοντας την ομιλία αυτή θυμήθηκα την πρώτη φορά που μίλησα δημόσια σε μια διαδικασία του κόμματός μας. Ήταν το 2007 στη Θεσσαλονίκη των φοιτητικών μου χρόνων, μέσα στον ενθουσιασμό της μάχης -μιας μάχης εμβληματικής για τη γενιά μου- απέναντι στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Και μια μάχη που θα χρειαστεί τώρα να ξαναδώσουμε.

Το 2007 όμως ήταν το χρονικό μεταίχιμο της μεγάλης αλλαγής που καθόρισε την πορεία της χώρας: το τέλος της εποχής της φαινομενικής ευημερίας και ο προάγγελος της επικείμενης οικονομικής κρίσης.

Το 2010 η χώρα μας χρεοκόπησε.

Και τότε εμείς, ένα μικρό τότε, αλλά δυναμικό, κόμμα της αριστεράς εγκαινιάσαμε μια συγκλονιστική πορεία που οδήγησε στην ιστορική αλλαγή του 2015.

Και όλες και όλοι ξέρουμε ότι αυτή η συναρπαστική διαδρομή είχε και θα έχει για πάντα τη σφραγίδα του Αλέξη Τσίπρα.

Γιατί ήταν αυτός που έθεσε πρώτος και ξεκάθαρα το στόχο για την κυβέρνηση της Αριστεράς σε πείσμα πολλών που μας έλεγαν ότι ο δικός μας ρόλος εξαντλείται στη διαμαρτυρία.

Γιατί εκεί που άλλοι έβλεπαν αδιέξοδα, ο Αλέξης Τσίπρας έβλεπε δυνατότητες.

Και έτσι κατάφερε να ηγηθεί σε ένα ρεύμα που πέτυχε το ιστορικά αδιανόητο.

Την Αριστερά στην κυβέρνηση.

Το παλιό πολιτικό και οικονομικό σύστημα στην Ελλάδα θορυβήθηκε. Όπως και οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι εντός και εκτός της χώρας.

Και από εκείνη τη μέρα έχουν έναν και μόνο στόχο: να μην επιτρέψουν ξανά να βρεθούμε στην κυβέρνηση.

Γιατί εκεί συμπυκνώνεται η ιδεολογική μάχη της εποχής μας.

Έκαναν τα πάντα: μίλησαν για αριστερή παρένθεση, κάλεσαν την Τρόικα να επιβάλει πιο αυστηρά μέτρα, διακίνησαν ασύστολες συκοφαντίες και οργάνωσαν ένα υπόγειο σύστημα διαβολής και διασποράς fake news.

Και συνεχίζουν στο ίδιο τέμπο.

Αυτό που βιώνουμε και βιώσαμε και πριν τις εκλογές είναι το τελευταίο επεισόδιο σε μια στρατηγική φθοράς που υπηρετεί μια και μόνη επιδίωξη: την εξαφάνιση του ΣΥΡΙΖΑ, την περιθωριοποίηση του, τη διαβεβαίωση ότι η κυβέρνηση θα ανήκει πάντα στους «νόμιμους» και παραδοσιακούς ιδιοκτήτες της χώρας.

Αντέξαμε και αντέχουμε.

Και σήμερα στέλνουμε μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση.

Μην περιμένετε να μετανιώσουμε για όσα πετύχαμε.

Είμαστε περήφανοι και περήφανες για τη διαδρομή μας.

Ναι υπήρξαν αδυναμίες, κενά, ολιγωρίες. Γιατί αυτό συμβαίνει όταν αναλαμβάνεις την ευθύνη.

Ναι υπήρξαν συμβιβασμοί, υπήρξαν ήττες.

Πάνω απ' όλα όμως υπήρξε η μεγάλη νίκη: η απελευθέρωση της χώρας μας από τα μνημόνια, η ανάκτηση της πολιτικής κυριαρχίας της πατρίδας μας.

Πάνω απ' όλα υπήρξε η σταθερή ευθυγράμμισή μας με τη σωστή πλευρά της ιστορίας:

με τους πολλούς και για τους πολλούς.

Με ρωτούν : τι εννοείτε όταν λέτε ότι είμαστε με τους πολλούς; Δεν είμαστε με όλους;

Τους απαντώ: θέλουμε να εκφράσουμε την μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία: τους εργαζόμενους του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, τους ανέργους, τους νέους, την αγροτική τάξη, τους επαγγελματίες και τους μικρούς επιχειρηματίες.

Να εκφράζουμε τις πραγματικές τους ανάγκες, τις προσδοκίες τους, τις αγωνίες τους.

Όχι δεν θέλουμε να εκφράζουμε την οικονομική ολιγαρχία, την κρατικοδίαιτη επιχειρηματικότητα, τους λίγους των πολιτικών τζακιών και των ελίτ.

Ήμασταν και είμαστε με τους πολλούς και για τους πολλούς.

Είμαστε περήφανες και περήφανοι για τη διαδρομή μας.

Γιατί ήταν γεμάτη αγώνες που δόθηκαν με το λαό για το λαό. Και έτσι θα συνεχίσουμε.

Με την περηφάνεια, αλλά όχι την έπαρση.

Με την ανιδιοτέλεια, αλλά όχι την αφέλεια.

Με την αγωνιστικότητα, αλλά όχι τον δογματισμό.

Με τη βεβαιότητα ότι έχουμε μια και μόνο υποχρέωση: να εμπνεύσουμε, να σχεδιάσουμε, να οργανώσουμε μια νέα εποχή για τη χώρα μας.

Μαζί, ενωτικά και συλλογικά.

Αποφασιστικά και αγωνιστικά.

Γιατί πολλά μπορεί να έχουν αλλάξει μέσα στα χρόνια, αλλά κάτι παραμένει ατόφιο: το ασίγηστο πάθος που μοιραζόμαστε συντρόφισσες και σύντροφοι για κοινωνική δικαιοσύνη, ριζοσπαστικές αλλαγές, και μια νέα εποχή για τη χώρα μας που θα εκφράζει τις αγωνίες, και θα δίνει υπόσταση στις προσδοκίες της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας.

Εκλογικό αποτέλεσμα

Είμαστε εδώ σήμερα υπό το βάρος μιας μεγάλης εκλογικής ήττας.

Μια ήττα που δεν αφορά μόνο εμάς.

Αφορά την ποιότητα της ελληνικής δημοκρατίας.

Ανανεώθηκε η εμπιστοσύνη σε μια κυβέρνηση που πορεύτηκε με έπαρση, προώθησε αντικοινωνικά μέτρα και καταπάτησε τους θεσμούς της χώρας.

Είναι όντως ψήφος ανοχής και όχι ενθουσιασμού. Αλλά ακόμα και έτσι, δεν μπορούμε να κλείνουμε τα μάτια μας στο προφανές.

Την ίδια στιγμή το κοινοβούλιο φιλοξενεί πλέον την αναγεννημένη άκρα δεξιά και μια ευρεία γκάμα ανορθολογικού και αντιπολιτικού λόγου.

Σύγχρονες εκδοχές του ρατσισμού, της συνωμοσιολογίας, του ανορθολογισμού.

Όλα αυτά πρέπει να μας αφυπνίσουν. Και να συζητήσουμε ουσιαστικά και παραγωγικά για το εκλογικό αποτέλεσμα.

Όχι για να δικαιώσουμε ο καθένας αναδρομικά την άποψή του, αλλά για να διορθώσουμε τα λάθη στη στρατηγική και στην τακτική μας.

Είναι μια συζήτηση που πρέπει να ολοκληρωθεί στο τακτικό μας συνέδριο.

Προς το παρόν περιορίζομαι σε δύο διαπιστώσεις.

Πρώτη: δεν συλλάβαμε έγκαιρα και ουσιαστικά ότι η αντίθεση μνημόνιο/αντιμνημόνιο που σφράγισε την δική μας εμπειρία, άρχισε να φθίνει και να υποχωρεί οριστικά από το 2018.

Χάρη στις προσπάθειες των κυβερνήσεων του ΣΥΡΙΖΑ, η εποπτεία είχε τελειώσει, το χρέος είχε ρυθμιστεί, τα αποθεματικά στο δημόσιο ταμείο ήταν σχετικά μεγάλα, οι εργασιακές σχέσεις είχαν βελτιωθεί σημαντικά, το κοινωνικό κράτος είχε αρχίσει να βρίσκει βηματισμό, η κοινωνία -αρχίζοντας από τα ευπαθέστερα κοινωνικά στρώματα- είχε αρχίσει να ανασαίνει.

Μετά το 2018 είχε διαμορφωθεί πια μια νέα συνθήκη.

Άλλα ήταν τα κοινωνικά αιτούμενα, άλλες ήταν οι προσδοκίες.

Οι Ελληνίδες και οι Έλληνες ύστερα από τη μεγάλη δοκιμασία της κρίσης και των μνημονίων ήθελαν μια νέα εποχή.

Το 2019 αναγνώρισαν -εκ του αποτελέσματος- τη δική μας συμβολή στο τέλος της εποχής των μνημονίων και την προσπάθειά μας να κρατήσουμε την κοινωνία όρθια.

Ανάμεσα όμως στο 2019 και στο 2023 δεν αξιοποιήσαμε την πολιτική ευκαιρία που μας έδωσε ο λαός. Και η ευθύνη εδώ βαραίνει όλους μας.

Την πιο κρίσιμη στιγμή, όταν έπρεπε ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, να βρεθεί παντού στην κοινωνία, να ανοίξει το βηματισμό του για την κοινωνική του διεύρυνση -και το τονίζω αυτό, όχι γενικά και αόριστα τη διεύρυνσή του, αλλά την κοινωνική του διεύρυνση, επικράτησε μια προβληματική εσωστρέφεια.

Διότι πέρα από όσα έχουν ήδη επισημανθεί και αφορούν την απλή αναλογική, την πολυφωνία και την συνεπαγόμενη απουσία καθαρού πολιτικού στίγματος που είναι όλα σωστά πρέπει να υπογραμμίσουμε και κάτι ακόμα:

Οι δεσμοί μας με την κοινωνία ασθένησαν.

το κόμμα μας αναλωνόταν σε μάχες χαρακωμάτων αντί να αφουγκράζεται, να συνομιλεί με το μοναδικό και πολύτιμο σύμμαχό μας: την ελληνική κοινωνία.

Όχι γενικά και αόριστα. με τις εργαζόμενες γυναίκες, με τους νέους, με τα δυναμικά στρώματα των επιστημόνων, με τους επαγγελματίες, και κυρίως με το αίτημα τους για ριζικές αλλαγές και βελτίωση στην ποιότητα της ζωής τους.

Και αυτό, αυτή η απόστασή μας καθόρισε το εκλογικό αποτέλεσμα.

Αντιπολίτευση

Πάνω σ αυτό το ζητούμενο πρέπει να αναδιοργανωθούμε.

Να βρεθούμε και να συνομιλήσουμε επί της ουσίας με τους ανθρώπους που παράγουν, που προσπαθούν, που δημιουργούν και να τους πείσουμε για κάτι πολύ απλό και πολύ δύσκολο ταυτόχρονα:

ότι μπορούμε να ζήσουμε καλύτερα.

Έχουν περάσει μόλις εκατό και κάτι μέρες από την εκλογή της Νέας Δημοκρατίας.

Πυρκαγιές - εκφασισμός - βία - με συμμορίες ακροδεξιών να απαγάγουν μετανάστες στον Έβρο ή να δολοφονούν έξω από ένα γήπεδο - ακρίβεια

Ανασφάλεια, καταστροφή, βία, εκφασισμός. Αυτές ήταν οι πρώτες μέρες της κυβέρνησης της ΝΔ.

Η κοσμογονία του κυρίου Μητσοτάκη αποδεικνύεται μια δυστοπία.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα πέσει σαν ώριμο φρούτο.

Χρειάζεται πολιτική πρωτοβουλία και πρόγραμμα.

Χρειάζεται κοινωνική διαθεσιμότητα.

Το επόμενο διάστημα έρχονται μεγάλες και στρατηγικές μάχες στις οποίες θα αναφερθώ και στη συνέχεια: για το κράτος, την παιδεία και την υγεία, για το ταμείο ανάκαμψης, για τα εργασιακά, για το περιβάλλον.

Σε κάθε μια από αυτές τις μάχες, ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ θα είναι εκεί.

Εκεί όμως όχι απλά για να καταδείξει τις ανεπάρκειες και τις ευθύνες της κυβέρνησης. Αυτές τις ξέρει και τις βλέπει ο ελληνικός λαός. Από εμάς περιμένει και απαιτεί κάτι άλλο.

Να πείσουμε ότι η δυστοπία δεν μπορεί να είναι η νέα κανονικότητα.

Να δείξουμε ότι το μέλλον δεν μπορεί να είναι ταυτόσημο με μια καθημερινότητα μηδενικών προσδοκιών - «επιβιώνετε αρκεί».

Γιατί εκεί εδράζετε η νίκη της δεξιάς. Στην εμπέδωση στην ελληνική κοινωνία της πεποίθησης ότι αυτό που ζει είναι το καλύτερο που μπορεί να έχει, στην εμπέδωση του φόβου ότι οποιαδήποτε αλλαγή είναι κίνδυνος.

Πρέπει να σπάσουμε το φόβο.

Να αποδείξουμε, στην πράξη, ότι υπάρχει η ρεαλιστική δυνατότητα για μια άλλη, καλύτερη, ζωή.

Με ασφάλεια, δικαιοσύνη και ελευθερία.

Με ριζοσπαστικές τομές που οχυρώνουν τη χώρα μας σε μια εποχή μεγάλων κρίσεων και συναρπαστικών δυνατοτήτων.

Και αυτό απαιτεί μια από τα κάτω μεγάλη κινητοποίηση.

Να σημάνουμε έναν συναγερμό.

έναν αγώνα διαρκείας απέναντι στην κυβέρνηση της καθήλωσης και την ίδια στιγμή ένα πειστικό εναλλακτικό σχέδιο διακυβέρνησης.

Μια αντιπολίτευση δομική, μαχητική και την ίδια στιγμή ένα λόγο θετικό, ρεαλιστικό και ριζοσπαστικό ταυτόχρονα.

Μέσα και έξω από τη Βουλή.

Και αυτή είναι η δική μου πρόταση:

-όχι στην Ελλάδα των μηδενικών προσδοκιών

-Αξίζουμε, οφείλουμε και μπορούμε να ζήσουμε καλύτερα.

Η Ελλάδα μπορεί καλύτερα.

Και θα το πετύχουμε.

Καταθέτω σήμερα την πρότασή μου για τα 4 στρατηγικά πεδία που πρέπει να παρέμβει και να πρωταγωνιστήσει ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ το επόμενο διάστημα.

Όχι για να απαντήσει σε κάποια πρωτοβουλία της κυβέρνησης -αν και φυσικά και αυτό θα χρειαστεί-

αλλά κυρίως ως η δική μας πρόταση για το μέλλον της χώρας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ θέτει τη γραμμή πάνω στα μεγάλα επίδικα της εποχής μας.

Δεν δίνουμε την μάχη κυνηγώντας από πίσω τις κυβερνητικές πρωτοβουλίες.

Δεν περιοριζόμαστε στη θέση του «καλού» ή απλά «ηθικού» διαχειριστή. Δεν πέφτουμε σε αυτή την παγίδα.

Εμείς προτάσσουμε τα στρατηγικά ερωτήματα και καταθέτουμε συγκεκριμένες προτάσεις και συγκεκριμένες λύσεις για αυτά.

Λύσεις και προτάσεις λαϊκά κατανοητές και κοινωνικά αναγκαίες.

Πρώτη μάχη: το κράτος της νέας εποχής

Σήμερα, ύστερα από την εμπειρία της πανδημίας και των διαδοχικών οικονομικών κρίσεων, το δίλημμα δεν είναι πλέον το περισσότερο ή λιγότερο κράτος.

Αυτό το απάντησε η ζωή και αποτυπώνεται στην παγκόσμια τάση ενίσχυσης του κρατικού παρεμβατισμού είτε σε υγιή κατεύθυνση, είτε σε προβληματική- όπως στην Ελλάδα της Νέας Δημοκρατίας με τη λίστα Πέτσα, την κρατικοδίαιτη επιχειρηματικότητα, τις απευθείας αναθέσεις και την επιδότηση της ακρίβειας και της κερδοσκοπίας.

Το δίλημμα λοιπόν παίρνει νέα μορφή:

κράτος υπηρέτης συγκεκριμένων ιδιωτικών συμφερόντων που τα επιδοτεί;

ή

κράτος στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου που σχεδιάζει και υλοποιεί δημόσιες πολιτικές;

Αυτό είναι το κεντρικό ερώτημα της επόμενης περιόδου. Και σε αυτό, εμείς έχουμε μια και μόνο θέση:

κράτος που έχει ως μόνη αρχή να ανταποκριθεί στις κοινωνικές ανάγκες

που ενισχύει τις κοινωνικές δομές ως απόλυτη προτεραιότητα

σχεδιάζει και υλοποιεί δημόσιες πολιτικές προς όφελος της θωράκισης και της βιωσιμότητας της χώρας

Το λέμε απλά. Γιατί αυτό που λέμε είναι κοινωνικά αναγκαίο:

Θέλουμε ένα κράτος-στρατηγό στην υπηρεσία των πολλών.

Με δημόσιες αξιόπιστες και καθολικές υπηρεσίες υγείας. Με ένα νέο ισχυρό Εθνικό Σύστημα Υγείας.

Με δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, ποιοτική και δημοκρατική. Χωρίς διαχωρισμούς, που θα δίνει προοπτική και εφόδια σε όλα τα παιδιά ανεξαρτήτως από τις καταβολές τους, την καταγωγή τους, ή την οικονομική επιφάνεια των γονιών τους.

Ένα κράτος που θα προχωρήσει επιτέλους στις απαραίτητες τομές εκσυγχρονισμού: Εθνικό κτηματολόγιο, χρήσεις γης, χωροταξικά σχέδια. Απαραίτητες μεταρρυθμίσεις που μένουν ημιτελείς προς όφελος των μεγάλων ιδιωτικών συμφερόντων.

Αλλά και ένα κράτος διαφάνειας. Χωρίς ασυλίες για τους Τραπεζίτες, με ελεγκτικούς μηχανισμούς ισχυρούς και ανεξάρτητους αλλά και με δομές κοινωνικού ελέγχου.

Δεύτερη μάχη: το νέο παραγωγικό και αναπτυξιακό μοντέλο

Ο πόλεμος και η γεωπολιτική αστάθεια, η πληθωριστική έκρηξη, η κλιματική κρίση είναι οι δυστοπικές όψεις της σύγχρονης πραγματικότητας.

Δείτε τα όλα αυτά σε μια εικόνα . Στο φετινό καλοκαίρι. Το μοντέλο της υπερτουριστικοποίησης που μετατρέπεται σε μια φούσκα που κινδυνεύει να σκάσει, την καταστροφή της φύσης με τις συνεχείς πυρκαγιές, την άνοδο των τιμών και την υποβάθμιση της ποιότητας ζωής. Όλα αυτά σχετίζονται στον πυρήνα τους με το παραγωγικό μοντέλο της χώρας.

Και την ίδια στιγμή, νέες προκλήσεις ανοίγονται μπροστά μας: η τεχνητή νοημοσύνη, η ψηφιοποίηση της καθημερινότητας, η ενεργειακή μετάβαση.

Το δίλημμα λοιπόν είναι ένα:

Συνεχίζουμε με τον ίδιο τρόπο στο ίδιο παραγωγικό και αναπτυξιακό μονοπάτι; Να εισάγουμε για να καλύψουμε της ανάγκες του τουρισμού;

ή

Αλλάζουμε ριζικά το παραγωγικό και αναπτυξιακό μοντέλο της χώρας.

Αν μείνουμε στο πρώτο, τότε η χώρα μας θα οδηγηθεί στα βράχια της χρεοκοπίας και θα έχει χάσει το τρένο των μεγάλων αλλαγών της εποχής μας.

Εμείς είμαστε ξεκάθαροι. Αλλάζουμε ριζικά.

Αυτή είναι η μόνη εγγύηση για βιώσιμη καθημερινότητα στο σήμερα, για καλύτερη ποιότητα ζωής αύριο.

Αλλάζουμε ριζικά σημαίνει :

- Διευρύνουμε την εγχώρια παραγωγική βάση, δίνοντας προτεραιότητα στον πρωτογενή τομέα, τη βιομηχανία, τις νέες τεχνολογίες, με την εμπλοκή στην παραγωγική δραστηριότητα χιλιάδων ΜμΕ,

- Κατευθύνουμε τα χρηματοδοτικά εργαλεία κράτους εκεί, και η πολιτεία υποβοηθά την ποιοτική αναβάθμιση μέσα από την καινοτομία και τις νέες τεχνολογίες.

Αξιοποιούμε το Ταμείο Ανάκαμψης για την υλοποίηση δημόσιων πολιτικών με έμφαση στην πολιτική προστασία, στις υποδομές,

σχεδιάζουμε την ενεργειακή μετάβαση δίνοντας προτεραιότητα στις ενεργειακές κοινότητες και όχι στην κερδοφορία εταιρικών κολοσσών

διευρύνουμε τα κοινά αγαθά. Τα αγαθά που ανήκουν σε όλους μας. Το νερό, ο αέρας, οι παραλίες αλλά και η επιστημονική γνώση: από τους αλγόριθμους μέχρι τα εμβόλια.

Γιατί αυτές είναι οι μάχες της νέας εποχής.

Και θέτουμε την ψηφιακή πρόοδο στην εξυπηρέτηση του πολίτη, όχι για να ψηφιοποιούμε τη γραφειοκρατία αλλά για να απαλλαχθούμε από αυτήν .

Τρίτη μάχη: ο κόσμος της εργασίας μπροστά

Σήμερα, στη χώρα μας, συγκρούονται δύο αντιλήψεις για τους εργαζόμενους.

Μία βαθιά οπισθοδρομική που την υλοποιεί η κυβέρνηση της δεξιάς και μία ουσιαστική προοδευτική.

Την ώρα που στην Ευρώπη κοινωνίες και επιχειρήσεις ανταγωνίζονται για να προσελκύσουν ανθρώπινο δυναμικό, η χώρα μας πυροβολεί τα πόδια της.

Η δεξιά κυβέρνηση απαξιώνει την εργασία, στερεί την προοπτική από τους νέους να προοδεύσουν μέσα από την δουλειά τους και δυσκολεύεται να τους κρατήσει.

Την ώρα που η τεχνητή νοημοσύνη, η δουλειά από το σπίτι θέτουν νέα δεδομένα στην αγορά εργασίας, εμείς βρισκόμαστε με ευθύνη της κυβέρνησης να συζητάμε αν είναι εντάξει να σερβίρει κάποιος κολυμπώντας ή να δουλεύει υπερωρίες χωρίς να πληρώνεται.

Το δίλημμα είναι ξεκάθαρο:

Φτηνή ανάπτυξη δίχως εργατικά δικαιώματα

Ή

Αναπτυξιακό άλμα με ισχυρό τον κόσμο της εργασίας

Η θέση μας ξεκάθαρη.

Αποστολή μας είναι να δώσουμε προοπτική στον κόσμο της εργασίας, να γράψουμε από την αρχή το τι σημαίνει να δουλεύεις στην Ελλάδα.

Η αλλαγή είναι εφικτή. Το κάναμε και είδαμε να φέρνει αποτελέσματα. Θα το κάνουμε ξανά.

Η δική μας πρόταση εκκινεί όχι από την υπεράσπιση του παλιού, αλλά από τη διεκδίκηση του νέου: τη διεύρυνση των εργατικών δικαιωμάτων.

●πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, επέκταση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, σταθερές θέσεις εργασίας

●μείωση του χρόνου εργασίας, χωρίς μείωση μισθών,

●ενιαίοι κανόνες και δικαιώματα για τους εργαζόμενους ανεξαρτήτως της μορφής εργασίας - τέλος στις κατασκευές εργολαβικών, ενοικιαζόμενων, δήθεν αυτοαπασχολούμενων εργαζομένων που το μόνο που κάνουν είναι να λειτουργούν ως προκάλυμμα κάθε είδους ασυδοσίας και παραβατικότητας εις βάρος του εισοδήματος και του χρόνου των εργαζομένων, εις βάρος τελικά της ίδιας τους της ζωής.

- έλεγχο των συνθηκών εργασίας, με ισχυρούς κρατικούς μηχανισμούς.

Τέταρτη μάχη: η μάχη για ατομικά, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα

Είναι μια μάχη καθημερινή. Και δύσκολη. Γιατί αφορά αυτό που οι δυνάμεις της συντήρησης και της αντίδρασης προσπαθούν να παρουσιάσουν ως μια περιττή πολυτέλεια: το δικαίωμα των ανθρώπων στην ίδια τη ζωή, στην ασφάλεια, στον αυτοπροσδιορισμό.

Τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα δεν είναι πολυτέλειες. Είναι η βάση για κάθε πολιτική αλλαγή.

Αν οι πολίτες φοβούνται, αν σκιάζονται από την ανασφάλεια, αν το αντανακλαστικό σε κάθε αλλαγή είναι η ανησυχία ότι θα φέρει χειρότερες μέρες τότε δυνάμεις όπως ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ δεν μπορούν να κερδίσουν.

Γιατί εμείς θέλουμε μια κοινωνία που οι άνθρωποι θα διεκδικούν, θα είναι ορατοί, θα θεωρούν αυτονόητο ότι οι ζωές όλων μας έχουν αξία.

Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσα σε μια ουσιαστικά δημοκρατική πολιτεία, που θωρακίζει τους θεσμούς,

Μια πολιτεία που η δημοκρατία δεν είναι μια ρητορική επίκληση αλλά μια καθημερινή πρακτική.

Το δίλημμα αυτό αφορά τον αξιακό και ταξικό πυρήνα της εποχής μας:

Δικαιώματα των ισχυρών;

Ή

Δικαιώματα για όλους; Δικαιώματα για όλες; Δικαιώματα για όλ@;

Άνθρωποι και άτομα πρώτης, δεύτερης και τρίτης κατηγορίας ή ανθρώπινη ζωή ως υπέρτατη αξία;

Και εκεί δεν υπάρχει χώρος συμβιβασμού.

Όποιος θεωρεί το αντίθετο, πιστεύω δεν έχει θέση στις γραμμές μας.

Είμαστε εμείς που δώσαμε ιθαγένεια στα παιδιά των μεταναστών και είμαστε περήφανοι για τη μεταρρύθμιση αυτή.

Είμαστε εμείς το κόμμα του μαχητικού φεμινισμού, των μειονοτήτων, του καθολικού σεξουαλικού αυτοπροσδιορισμού.

Είμαστε το κόμμα που δώσαμε τη μάχη με την άκρα δεξιά.

Που θέλουμε και μπορούμε να οικοδομήσουμε μια Ελλάδα πολυπολιτισμική, με ασφάλεια και νόμους που θα ισχύουν για όλους, που θα εκπέμπει αυτοπεποίθηση και εξωστρέφεια.

Μια Ελλάδα που δεν υποτάσσεται παθητικά στους διεθνείς συσχετισμούς.

Η Ελλάδα δεν είναι μια φτωχή συγγενής των μεγάλων δυνάμεων που ακροβατεί ανάμεσα στις εθνικιστικές αδράνειες και την υποχωρητικότητα.

Μπορεί να είναι κεντρικός πυλώνας στον Βαλκάνια και τη νοτιοανατολική μεσόγειο.

Δύναμη ειρήνης και σταθερότητας στην περιοχή.

Δύναμη που παίρνει πρωτοβουλίες και λύνει προβλήματα.

Με μια πολυδιάστατη και ενεργητική εξωτερική πολιτική. Με σαφείς κόκκινες γραμμές για την υπεράσπιση των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων και του διεθνούς δικαίου.

Και είναι σ' αυτή τη γραμμή που αταλάντευτα θα κινούμαστε χωρίς να μετατρέψουμε ποτέ την εξωτερική πολιτική σε εργαλείο επικοινωνιακών σχεδιασμάτων και προπαγάνδας.

Για όλα αυτά συντρόφισσες και σύντροφοι, τα μεγάλα και τα μικρά, τα καθημερινά και τα μακροπρόθεσμα πρέπει να πείσουμε την κοινωνία.

Γιατί η κοινωνία δεν είναι στατική.

Άλλη η κοινωνία του 1990, άλλη αυτή του 2000, άλλη η κοινωνία της κρίσης και των μνημονίων άλλη κοινωνία η σημερινή.

Με διαφορετικούς πολιτικούς προσδιορισμούς και αυτοπροσδιορισμούς, με διαφορετικές ταυτότητες και ιδέες για τον κόσμο και τον εαυτό.

Η πολιτική δεν υπερίπταται της κοινωνίας.

Δεν πρέπει να βλέπουμε τους πολίτες ως να έχουν προκατασκευασμένες πολιτικές ταυτότητες όπου εμείς επιλέγουμε ποια θα εκφράσουμε.

Το ζήτημα δεν είναι να εκφράσουμε απλώς κάτι που βρίσκεται ήδη εκεί έξω και μας περιμένει.

Αλλά με το λόγο και τη δράση μας να διαμορφώσουμε.

Κι εδώ ευκολίες δεν υπάρχουν.

Πολιτική σημαίνει επιλογές και συγκρούσεις. Δεν υπάρχουν μαγικές λύσεις.

Δεν μπορείς να μειώσεις τις οικονομικές ανισότητες, να αυξήσεις το εισόδημα των πολιτών και ταυτόχρονα να σωρεύονται δισεκατομμύρια κερδών σε ελαχίστους.

Δεν μπορείς να έχεις υψηλής ποιότητας δημόσια υγεία και παιδεία χωρίς χρηματοδότηση.

Δεν μπορείς να αντιμετωπίσεις την κλιματική κρίση χωρίς να συγκρουστείς με συμφέροντα που υπονομεύουν την περιβαλλοντική προστασία, χωρίς να συγκρουστείς με μια τουριστική ανάπτυξη που δεν σέβεται τα πολεοδομικά σχέδια.

Ευκολίες δεν υπάρχουν.

Μόνο έτσι θα πείσουμε ότι αυτά που λέμε τα εννοούμε και θα τα κάνουμε πράξη.

Γιατί έτσι θα δημιουργήσουμε το μεγάλο, πλειοψηφικό ρεύμα που θα αλλάξει τη χώρα.

Αυτό σημαίνει να πιστεύει κανείς στην παραγωγική δύναμη της πολιτικής. Και εμείς θέλουμε ακριβώς να δώσουμε ξανά προτεραιότητα στην πολιτική.

Και για να γίνει αυτό χρειαζόμαστε το κόμμα της νέας εποχής.

Έχω μιλήσει πολλές φορές για την πρόθεσή μου να οικοδομήσουμε ένα κόμμα δομών και όχι προσωπικοτήτων.

Αυτό σημαίνει ταυτόχρονα ένα κόμμα μελών και όχι στελεχών.

Πιστεύω στις δομές. Γιατί χάρη σε αυτές μπορεί ο καθένας και η καθεμία να βρει χώρο και αυτές είναι που εξασφαλίζουν συνέχεια. Αλλά και ουσιαστική, πραγματική δημοκρατική λειτουργία.

Με τις δομές απαντώ στο βασικό πρόβλημα που μου θέτουν όλα τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, σε όλη την Ελλάδα που περιοδεύω.

Δεν ακούτε τη γνώμη μας, μου λένε.

Είναι οι δομές που εξασφαλίζουν διαφάνεια, λογοδοσία, αποτελεσματικότητα.

Θέλουμε ένα κόμμα που τα μέλη του θα έχουν λόγο και ρόλο. Ένα κόμμα που θα είμαστε όλοι ίσοι, με τις ίδιες υποχρεώσεις και ίδια δικαιώματα.

Που οι κανόνες θα ισχύουν για όλους. Χωρίς αστερίσκους.

Γιατί αυτό είναι το κόμμα που θέλουμε.

Ένα κόμμα ευθύνης.

Κι εμείς αναλαμβάνουμε την ευθύνη:

Να πρωταγωνιστήσουμε ώστε με τους αγώνες μας, τις παρεμβάσεις μας, τον προγραμματικό μας λόγο, να δώσουμε την εναλλακτική λύση για τη χώρα.

Την προοδευτική, δημοκρατική αριστερή εναλλακτική λύση στο αδιέξοδο, την δυστοπία, την κοινωνία των μηδενικών προσδοκιών.

Αυτή την ευθύνη αναλαμβάνουμε.

Και αυτή την ευθύνη την αναλαμβάνουμε και για έναν ακόμη λόγο.

Διότι είμαστε εγγύηση για τη δημοκρατία και τη διαφάνεια.

Διότι σηκώνουμε ανάστημα απέναντι στη διαπλοκή, ανάστημα απέναντι στα εγκατεστημένα συμφέροντα που κατακερματίζουν τον προοδευτικό χώρο και αφήνουν συνειδητά περιθώριο στην ακροδεξιά.

Αναλαμβάνουμε την ευθύνη και για μια μεγάλη συμμαχία των πολιτικών δυνάμεων της πληθυντικής Αριστεράς στην Ευρώπη.

Γιατί μόνο έτσι μπορούμε να έχουμε ένα ευρωπαϊκό ρεύμα αντίστασης στην άνοδο της ακροδεξιάς, στις πολιτικές της λιτότητας, στις ανησυχητικές γεωπολιτικές αναδιαρθρώσεις μετά τη ρωσική επίθεση στην Ουκρανία.

Για να επανέλθει το αίτημα της ειρήνης στην Ευρώπη που πλέον μετατρέπεται σε σκληρό πόλεμο.

Και ο πρώτος σταθμός για αυτό είναι οι ευρωεκλογές την άνοιξη του 2024.

Εκείνη η βραδιά θέλουμε να είναι μια βραδιά ανάτασης για τους προοδευτικούς πολίτες της χώρας μας.

Να είναι η βραδιά επιστροφής του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ σε κυβερνητική τροχιά.

Να είναι η βραδιά που θα δούμε χειροπιαστά τα αποτελέσματα της κοινωνικής μας διεύρυνσης, της αναγεννημένης σχέσης μας με τις λαϊκές διεκδικήσεις.

Για να είναι έτσι όμως αυτή η βραδιά -όπως τη θέλουμε- πρέπει να ξεκινήσουμε και να αναλάβουμε την ευθύνη των πράξεών μας από αύριο.

Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.

Να βρεθούμε εκεί που ζει, εργάζεται, αναπνέει και αναζητά λύσεις η ελληνική κοινωνία συνδικάτα, στην αυτοδιοίκηση, στη φοιτητική νεολαία.

Για να σπάσουμε το φόβο.

Για να μιλήσουμε για μια κοινωνία με σαφείς κανόνες και παραγωγικές δομές.

Για να ανοίξουμε προοπτική εκεί που οι πολίτες βλέπουν αδιέξοδα.

Για να οικοδομήσουμε μια κοινωνία ανοιχτή, που διεκδικεί, που σχεδιάζει.

Μια κοινωνία υψηλών προσδοκιών.

Σήμερα καταθέτω εδώ και επίσημα την πρόθεσή μου να αναλάβω τη δική μου ευθύνη. Δεν χρειάζεται να σας κρύψω ότι είμαι συγκινημένη.

Όπως δεν θα σας κρύψω ότι πολλές φορές το προηγούμενο διάστημα απογοητεύτηκα από την ποιότητα του εσωτερικού μας διαλόγου.

Αλλά καμία έκρηξη τοξικής αρρενωπότητας, καμία μα καμία συκοφαντία, καμία θλιβερή εν τέλει προσπάθεια να με εμφανίσουν συγκεκριμένα μιντιακά και

σοσιαλμιντιακά κέντρα, δυστυχώς και με συνδέσεις στο κόμμα μας, ως φωνή του «συστήματος» μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ δεν με έκανε να ξανασκεφτώ την αρχική μου απόφαση.

Γιατί πίστεψα και πιστεύω σε αυτό που είπε ο Αλέξης Τσίπρας.

Ότι έχει έρθει η ώρα για το νέο κύμα του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ.

Ανήκω οργανικά στη γενιά της κρίσης. Ανέλαβα το υπουργείο Εργασίας στις πιο αντίξοες συνθήκες και εκεί καταφέραμε πολλά- όπως καταφέραμε και σε άλλα υπουργεία όπου πρυτάνευσε η μαχητικότητα, η επιστημονική επάρκεια και η ιδεολογική σοβαρότητα.

Πιστεύω στη δημιουργικότητα και τις ικανότητες της γενιάς μου.

Πιστεύω στους ανθρώπους της γενιάς μου, ενηλικιωθήκαμε μέσα στη δίνη της οικονομικής κρίσης, αλλά και της μεγάλης πρόκλησης της Αριστεράς στην κυβέρνηση.

Αυτή η εμπειρία, η κυβερνητική αλλά και η εμπειρία της αξιωματικής αντιπολίτευσης είναι μάθημα.

Και το μάθημα είναι το εξής:

Η πολιτική είναι κάτι το εξαιρετικά σοβαρό.

Πολιτική είναι να συγκρούεσαι με την τρόικα, να χτίζεις δεσμούς στην Ευρώπη με υπουργούς προοδευτικών δυνάμεων, να νομοθετείς, να διαπραγματεύεσαι, να συζητάς, να αντιπαρατίθεται, να αναζητάς ισορροπίες να με τους κοινωνικούς εταίρους, να συναντάς τα επιμελητήρια όλης της χώρας, να παρεμβαίνεις στο κοινοβούλιο, να αντιπαρατίθεται με τους υπουργούς της δεξιάς σε εθνικά και υπερεθνικά φόρα, να βρίσκεις ισορροπίες μεταξύ ανταγωνιστικών αιτημάτων, να κινητοποιείς πολιτικές δυνάμεις στο ευρωκοινοβούλιο, αλλά και κοινωνικές δυνάμεις στις γειτονιές.

Η πολιτική, λοιπόν, είναι κάτι το εξαιρετικά σοβαρό.

Γιατί η πολιτική επηρεάζει τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων.

Και γι' αυτό πρέπει να είμαστε τολμηροί αλλά και ιδιαιτέρως προσεκτικοί.

Δεν παίζουμε με την πολιτική.

Κάνουμε πολιτική.

Σήμερα, σας ζητώ να κερδίσουμε τη μεγάλη μάχη της εποχής μας:

Την καθημερινή πολιτική, οργανωτική και ιδεολογική μάχη που θα πείθει ότι μπορούμε να ζήσουμε με ελευθερία, δημοκρατία και δικαιοσύνη.

Την καθημερινή πολιτική, οργανωτική και ιδεολογική μάχη που θα πείθει ότι η δυστοπία δεν είναι η νέα κανονικότητα.

Την καθημερινή πολιτική, οργανωτική και ιδεολογική μάχη που θα πείθει για την Αριστερά και τις προοδευτικές δυνάμεις του 21^{ου} αιώνα στην Κυβέρνηση.

Πιστεύω ότι μπορούμε να νικήσουμε.

Να νικήσουμε το φαινομενικά παντοδύναμο καθεστώς του κυρίου Μητσοτάκη,

που διαθέτει τις προνομιακές προσβάσεις στο οικονομικό και μιντιακό σύστημα της χώρας, που στηρίζεται στην έπαρση ότι η χώρα ανήκει σε αυτούς-στην τάξη τους και στην παράταξή τους.

Μπορούμε να νικήσουμε.

Γιατί οι δικές μας αφετηρίες είναι η ιστορία του κινήματός μας, οι αγώνες των πολλών,

η λάμψη των κοινωνικών και πολιτικών κινήματων, της Αριστεράς, της Δημοκρατίας, της Προόδου.

Ερχόμαστε από πολύ μακριά.

Από τον αγώνα για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση του ΕΑΜ,

απ' το μέταλλο της αντίστασης,

τον συνταγματικό πατριωτισμό του 114,

τη δημοκρατική πανστρατιά ενάντια στη δικτατορία,

το ριζοσπαστικό φορτίο της μεταπολίτευσης.

Και σήμερα δημιουργούμε όλοι και όλες μαζί, συντρόφισσες και σύντροφοι από το ΚΚΕ, το ΚΚΕ εσωτερικού και το ρεύμα της κομμουνιστικής ανανέωσης, από τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κινήματα, αγωνιστές και αγωνίστριες από το ΠΑΣΟΚ με τις διαφορετικές μας διαδρομές, τις διαφορετικές καταγωγές, τις διαφορετικές μας ιστορίες μια νέα πολιτική παράδοση.

Την πολιτική παράδοση του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ.

Κρατώντας τα καλύτερα από τις πολλαπλές αγωνιστικές κληρονομίες που συναντιούνται σήμερα εδώ.

Και αυτή η συνάντηση θα στεριώσει.

Μπορούμε να νικήσουμε.

Γιατί το δικό μας παρόν το καθορίζουν οι αγνίες, οι προσδοκίες και οι επιθυμίες της ελληνικής κοινωνίας για ασφάλεια, ελευθερία και δικαιοσύνη.

Μπορούμε να νικήσουμε.

Γιατί το δικό μας μέλλον είναι συνώνυμο με τον πιο μεγάλο, ευγενή και ουσιαστικό στόχο της ανθρωπότητας:

την κοινωνική ισότητα.